

Van Jilliane Hoffman verschenen:

Vergelding (C.J. Townsend deel 1)

De laatste getuige (C.J. Townsend deel 2)

In een vlaag van waanzin

Doodsangst

De snijkamer (C.J. Townsend deel 3)

De kleine getuige

Insomnia

Nummer 9 (e-only)

Regels van het spel (C.J. Townsend deel 4)

JILLIANE HOFFMAN

VERGELDING

DE FONTEIN

Eerste druk augustus 2004

Achtste druk juni 2014

Oorspronkelijke titel *Retribution*

Oorspronkelijke uitgever G.P. Putnam's Sons, onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2004 Jilliane P. Hoffman

The moral right of Jilliane Hoffman to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2004, 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Ira Kruglyakova, <http://kruglyakova.com>

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 1974 3

ISBN e-book 978 90 261 3666 5

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zoals altijd had Chloe Larson reusachtige haast. Ze had nog maar tien minuten om zich om te kleden voor *The Phantom of the Opera* – de populairste musical op Broadway, die minstens een jaar van tevoren was uitverkocht – zich op te maken en op de trein van 18.52 uur van Bayside naar de stad te stappen. Het was drie minuten rijden van haar appartement naar het station, dus had ze eigenlijk nog maar zeven minuten. Snel ging ze door de overvolle klerenkast die ze de afgelopen winter had willen opruimen en ze koos voor een rok van zwarte crêpe, een bijpassend jasje en een roze topje. Met een zwartleren pump in de hand en Michaels naam mompelend pakte ze de ene schoen na de andere van de bodem van de kast totdat ze uiteindelijk de tweede had gevonden.

Haastig liep ze de gang naar de badkamer in terwijl ze ondertussen haar schoenen aantrok. Zo hoorde het toch niet te gaan, dacht ze, haar lange blonde haar achterover gooiend. Ze kamde haar haar met een hand en poetste met de andere tegelijkertijd haar tanden. Ze hoorde blij en zorgeloos te zijn, aangenaam gespannen vanwege het vooruitzicht, bevrijd van alle afleiding wanneer de vraag die een eind zou maken aan alle andere vragen haar eindelijk gesteld zou worden. Niet al dit gehaast van hot naar her, zonder 's nachts te slapen en elke avond cursussen en studiegroepen tezamen met andere hardwerkende mensen die zich voorbereidden op het Staatsexamen Advocatuur in New York, dat al haar andere gedachten overheerste. Ze spuugde het mondwater uit, sprayde een beetje Chanel No. 5 in haar hals en rende naar de voordeur. Nog vier minuten. Vier minuten, anders moest ze de trein van 19.22 pakken en zou ze vrijwel zeker de aanvang van de voorstel-

ling missen. Het beeld van Michael, die geërgerd en mopperend voor de ingang van het Majestic Theater stond te wachten met een roos in de hand en een klein doosje in zijn jaszak, en die keer op keer op zijn horloge keek, schoot door haar hoofd.

Zo hoorde het toch niet te gaan? Ze hoorde beter voorbereid te zijn op het grote moment.

Met grote stappen liep ze door de voortuin naar haar auto en ondertussen deed ze de oorbellen in die ze van het nachtkastje had geërist. Ze voelde dat er vanaf de eerste verdieping naar haar werd gekeken door haar vreemde, excentrieke buurman, dat hij haar volgde met zijn blik vanachter het raam in zijn woonkamer, zoals hij dat elke dag deed. Hij keek altijd naar haar wanneer ze van de voordeur wegliep de drukke buitenwereld in. Ze schudde het kille, onaangename gevoel van zich af en stapte in haar auto. Dit was niet het moment om over Marvin na te denken. Dit was ook niet het moment om na te denken over haar advocatenexamen en over cursussen en studiegroepen. Ze mocht alleen maar nadenken over wat ze zou antwoorden op de grote vraag die Michael haar vanavond zou stellen.

Drie minuten. Ze had nog maar drie minuten, dacht ze terwijl ze niet op het stoplicht op de hoek lette en op Northern Boulevard nog net het oranje licht haalde.

Ze rende met twee treden tegelijk de trap naar het perron op toen het oorverdovende geluid van de hoorn van de trein haar tegemoetkwam. Zwaaiend naar de conducteur om hem te bedanken voor het wachten schoot ze tussen de sluitende deuren het treinstel in. Ze ging zitten, leunde met haar rug tegen de kapotgesneden rode bekleding en probeerde op adem te komen van haar laatste sprintje over het parkeerterrein en de trap op. De trein reed het station uit en ging op weg naar Manhattan. Ze had het maar net gehaald.

Ontspan je, Chloe, rustig aan, zei ze tegen zichzelf terwijl Queens in het afnemende avondlicht langs de raampjes schoot. Het zou vanavond tenslotte een heel bijzondere avond worden. Daar was ze zeker van.

DEEL 1

1

New York, juni 1988

De wind was aangewakkerd en de dichte groene struiken die zijn roerloze lichaam aan het oog onttrokken begonnen ruisend heen en weer te deinen. In het westen lichtte de hemel op door een bliksemschicht die grillige witte en paarse vlekken tekende boven de skyline van Manhattan. Er bestond geen twijfel over dat ze regen zouden krijgen, en gauw ook. Zo diep mogelijk weggedoken in het donkere groen klemde hij zijn kaken op elkaar en voelde hij hoe zijn nekspieren zich spanden toen hij het gerommel van de donder hoorde. Maar maakte dit alles niet nog net iets mooier? Een onweersbui terwijl hij hier zat te wachten totdat die rotgriet eindelijk thuiskwam?

Gehurkt achter het dichte groen rondom het appartementengebouw voelde hij geen wind en werd de hitte onder het dikke clownsmasker dat hij ophad zo ondraaglijk, dat hij het vlees bijna van zijn gezicht voelde smelten. De stank van rottende bladeren en vochtige aarde overheerste de geur van het groen, en hij ademde zo weinig mogelijk door zijn neus in. Er kriebelde iets tegen zijn oor en hij weigerde te denken aan de vele soorten ongedierte die op dat moment over zijn kleding en misschien wel in zijn mouwen en laarzen kropen. Gespannen liet hij zijn door handschoenen bedekte vingertoppen langs de scherpe kartelrand van het lemmet van zijn mes gaan.

Er waren geen andere tekens van leven in de verlaten voortuin. Afgezien van de wind die de bladeren van de lage eiken deed ruisen en het constante zoemen en ratelen van tien of meer airconditioners die boven de raamkozijnen naar buiten staken, was het doodstil. De dich-

te struiken en heggen schermde vrijwel de hele zijkant van het gebouw af en hij wist dat hij zelfs vanuit de hoger gelegen appartementen niet te zien was. Het tapijt van onkruid en rottende bladeren knisperde zacht onder zijn schoenen toen hij zich iets oprichtte en langzaam door het groen naar haar raam sloop.

Ze had de jaloezieën opengelaten. Het licht van een straatlantaarn, gefilterd door het groen, wierp een vage gloed in de slaapkamer. Binnen was alles donker en stil. Haar bed was niet opgemaakt en de deur van de kast stond open. Onder in de kast stonden allemaal schoenen: pumps, sandalen en gympies. Op de kast naast de tv stond een verzameling speelgoedberen uitgestald. Tientallen zwarte glazen ogen fonkelden in het zachte oranje licht dat door het raam naar binnen viel. De rode cijfers van haar wekker gaven aan dat het 00.33 uur was.

Hij wist precies waar hij moest kijken. Zijn blik ging weer naar de kledingkast en hij bevochtigde zijn droge lippen met zijn tong. Uit de open la hingen gekleurde beha's en bijpassende met kant afgezette slippers.

Hij schoof zijn hand in zijn spijkerbroek en voelde zijn erectie weer tot leven komen. Snel verschoof hij zijn blik naar de schommelstoel en het witte kanten nachthemd dat over de leuning hing. Hij deed zijn ogen dicht en bewoog zijn hand sneller terwijl hij eraan dacht hoe ze er de vorige avond had uitgezien. Aan hoe haar volle borsten onder dat doorzichtige nachthemd op en neer deinden terwijl ze haar vriendje bereed. Met haar hoofd in extase achterover geworpen en haar mond, met die mooie, volle lippen, wijdopen van genot. Ze was een stout meisje, want ze had de jaloezieën niet dichtgedaan. Een heel stout meisje. Zijn hand ging nog sneller bewegen. Hij stelde zich nu voor hoe ze eruit zou zien wanneer die lange benen in nylons waren gehuld en met een paar van die hooggehakte pumps aan. Aan hoe hij die zwarte pumps zou vastpakken, haar benen hoog in de lucht zou tillen en vervolgens zou spreiden terwijl zij het uitgilde. Eerst van angst en daarna van genot. Aan hoe haar blonde haar uitgewaaierd op het kussen zou liggen en ze haar beide handen om de rand van het hoofdeinde van het bed zou klemmen. Aan het doorzichtige kruis van haar roze slipje en het dikke, blonde schaamhaar daaronder, vlak bij zijn mond. O ja! Hij kreunde en zijn adem siste toen hij die uitblies door de kleine opening in de lachende rode mond van het masker. Hij stopte voordat hij zijn hoogtepunt bereikte en deed zijn ogen weer open. De slaapkamerdeur stond op een kier en hij kon zien dat de rest van het apparte-

ment donker en verlaten was. Hij trok zich weer terug op zijn plek tussen de struiken. Zweetdruppels rolden over zijn gezicht en hij voelde het rubber van het masker tegen zijn huid plakken. Het onweer rommelde weer en hij voelde zijn penis ineenkrimpen in zijn broek.

Ze had al uren geleden thuis moeten komen. Ze kwam op woensdagavond nooit later dan kwart voor elf thuis. Maar vanavond, juist deze avond, was ze te laat. Hij beet hard op zijn lip, opende daarmee het wondje dat hij er een uur daarvoor in had gebeten en proefde de bittere smaak van bloed in zijn mond. Hij had de bijna onweerstaanbare neiging om het uit te schreeuwen van frustratie maar wist zich te beheersen.

Godverdomd klotewijf! Wat voelde hij zich teleurgesteld. Hij was zo opgewonden geweest, er zo klaar voor toen hij de laatste minuten aftelde. Om kwart voor elf zou ze langs hem heen lopen, op maar een paar meter afstand, in haar strakke sportkleding. De lichten in huis zouden aangaan en hij zou naar het raam sluipen. Ze zou met opzet de jaloezieën openlaten en hij zou toekijken. Toekijken terwijl zij haar bezwete T-shirt over haar hoofd trok en het strakke sportbroekje omhoog schoof over haar blote dijen. Toekijken terwijl ze zich klaarmaakte om naar bed te gaan. Zich klaarmaakte voor hem!

Als een nerveuze schooljongen tijdens zijn eerste afspraakje had hij daar in de bosjes zachtjes zitten giechelen. Hoe ver zullen we vanavond gaan, liefste? Alleen zoenen? Een beetje graaien ook? Of het hele repertoire? Maar zijn aanvankelijke opwindings was verdwenen naarmate de minuten voorttikten en nu, twee uur later, zat hij hier nog steeds, neergehurkt als een zwerver terwijl allerlei smerig ongedierte over hem heen kroop en straks waarschijnlijk nestjes ging bouwen in zijn oren. Het vooruitzicht dat hem had opgeladen en zijn fantasie van brandstof had voorzien, was nu verdwenen. Zijn teleurstelling was langzaam maar zeker overgegaan in woede, een woede die met elke verstreken minuut groter werd. Hij klemde zijn kaken op elkaar en ademde sissend uit. Nee, hij was niet meer opgewonden en vol verwachting. Hij was buitengewoon geërgerd.

Voor zijn gevoel zat hij nog een uur lang op zijn onderlip te bijten, hoewel het in werkelijkheid maar een paar minuten was. De bliksem flitste vaker, het geroemel werd steeds harder en hij wist dat het tijd was om te gaan. Mopperend zette hij zijn masker af, pakte zijn tas met attributen en kwam tussen de bosjes vandaan. Hij wist dat er een volgende keer zou komen.

Op dat moment draaiden de koplampen van een auto de straat in en schoot hij snel vanaf het betonnen tuinpad de bosjes weer in. Een gestroomlijnde, zilverkleurige BMW kwam de straat in rijden en parkeerde dubbel voor het appartementencomplex, op nauwelijks tien meter afstand van zijn schuilplek.

Minuten leken uren te duren maar uiteindelijk ging het portier aan de passagierskant open en werden er twee lange, wellustige benen met voeten die in zwartleren pumps waren gehuld naar buiten gezwaaid. Hij wist onmiddellijk dat zij het was, en een onverklaarbare kalmte daalde op hem neer.

Het moest het lot zijn.

De clown maakte zich weer klein achter de struiken. En hij wachtte af.

2

Times Square en Forty-second Street waren nog altijd in neonlicht gehuld en bruisten van diverse soorten leven, ook na middernacht op een doodgewone woensdagavond. Chloe Larson beet nerveus op haar duimnagel en keek uit het raampje aan de passagierskant terwijl de BMW door de straten van Manhattan richting Thirty-fourth Street en de Midtown Tunnel schoot.

Ze wist dat ze vanavond niet had moeten gaan. Het hoge, irritante stemmetje in haar hoofd had haar dat de hele dag al verteld, maar ze had er niet naar geluisterd en met nog geen vier weken meer te gaan voor haar advocatenexamen had ze een avond hard studeren opgegeven voor een avond vol romantiek en passie. Een aardig plan, misschien, behalve dat de avond niet erg romantisch was geëindigd, en nu voelde ze zich zowel ellendig als overheerst door een algehele paniek, dat laatste met name door het naderende examen. Michael bleef maar doorpraten over zijn drukke dag op kantoor en scheen niets te merken van haar ellende of haar paniek, of van haar gebrek aan aandacht. Of als hij het wel merkte, dan kon het hem niet schelen.

Michael Decker was Chloe's vriend. Binnenkort misschien wel haar ex-vriend. Als talentvol strafpleiter was hij op weg naar het partnerschap bij het zeer prestigieuze advocatenkantoor van White, Hug-

ley & Lombard in Wall Street. Ze hadden elkaar daar twee jaar geleden ontmoet toen Chloe er werkte als Michaels assistente op de afdeling Handelsrecht. Ze had al snel ontdekt dat Michael geen ‘nee’ als antwoord accepteerde wanneer hij een ‘ja’ op zijn vraag wilde. Op haar eerste werkdag had hij haar uitgekafferd en gezegd dat ze haar zaken beter moest lezen en op de tweede dag had hij haar lang en verhit gekust in de kopieerkamer. Hij was knap en intelligent en een mysterie op het romantische vlak, iets wat Chloe niet kon verklaren maar wat ze evenmin kon negeren. Dus had ze een andere baan gezocht, was de romantiek tussen hen opgebloeid en zouden ze vanavond vieren dat er precies twee jaar waren verstreken sinds hun eerste afspraakje.

De afgelopen twee weken had Chloe Michael gevraagd – bijna gesmekt – of ze hun feestje niet konden uitstellen tot na haar examen. Maar in plaats van naar haar te luisteren had hij haar de afgelopen middag gebeld om haar te verrassen met het nieuws dat hij kaartjes had voor de voorstelling van vanavond van *The Phantom of the Opera*. Michael kende ieders zwakke plek en als hij die niet kende, vond hij hem wel. Dus toen Chloe in eerste instantie had geweigerd, had hij onmiddellijk ingezoomd op haar schuldgevoel, die Iers-katholieke erfenis die nog altijd diep in haar geweten geworteld zat. We zien elkaar bijna nooit meer, Chloe, had hij gezegd. Je bent altijd aan het studeren. We hebben het verdiend dat we een avond samen zijn. We hebben er behoefte aan, schat, ik heb er behoefte aan. Enzovoort, enzovoort. Ten slotte vertelde hij haar dat hij de kaartjes praktisch had moeten stelen van een cliënt, en toen was ze gezwicht, had ze met tegenzin met hem afgesproken dat ze elkaar in de stad zouden ontmoeten. Ze had haar studiegroep in Queens afgebeld, had zich meteen na haar cursus omgekleed en was Manhattan in geracet terwijl ze het aanhoudende stemmetje in haar hoofd het zwijgen probeerde op te leggen maar in plaats daarvan merkte dat het steeds harder ging klinken.

Na dat alles moest ze bekennen dat ze niet eens verbaasd was geweest toen, tien minuten na aanvang van de voorstelling, een oudere portier met een vriendelijk gezicht haar een briefje overhandigde met de mededeling dat Michael in een spoedbespreking zat en dat hij later zou komen. Nu staarde ze uit het raampje terwijl de BMW onder East River door reed en de gele lichtjes van de tunnel in duizeligmakende strepen aan haar voorbijschoten.

Vlak voor het vallen van het doek was Michael binnengekomen, met een roos in zijn hand, en had hij de bekende litanie van excuses over haar uitgestort voordat ze hem kon aanvliegen. Duizend excuses later had hij haar op de een of andere manier zover gekregen dat ze uit eten zouden gaan en voordat ze het wist, staken ze de straat over naar Carmine's terwijl zij zich afvroeg waar en wanneer ze zo meegaand was geworden. God, wat haatte ze haar Iers-katholieke afkomst en het bijbehorende schuldgevoel.

Als de avond zo was geëindigd, zou het allemaal nog meegevallen zijn. Maar tijdens hun kalfsvlees Marsala en een fles Cristal had Michael de knock-out van de avond uitgedeeld. Ze begon zich net een beetje te ontspannen en te genieten van de champagne en de romantische atmosfeer toen Michael een doosje uit zijn zak haalde waarvan ze onmiddellijk wist dat het niet klein genoeg was.

'Hartelijk gefeliciteerd.' Hij had erbij geglimlacht, de volmaakte glimlach, en zijn sexy bruine ogen hadden gefonkeld in het kaarslicht. De rondlopende violisten waren genaderd als haaien rond etenstijd. 'Ik hou van je, schat.'

Blijkbaar niet genoeg om met me te trouwen, dacht ze terwijl ze naar het in zilverkleurig cadeaupapier verpakte doosje met de grote witte strik erop staaarde en bang was om het open te maken. Bang om te zien wat er níét in zat.

'Toe maar, maak open.' Hij had de glazen volgeschonken met champagne en zijn glimlach was zelfverzekerder geworden. Hij dacht zeker dat de drank en een of ander soort sieraad voldoende waren om hem vrij te pleiten van het feit dat hij te laat was geweest. Hij was zich niet bewust dat hij zich op dat moment zo ver van huis bevond, dat hij een wegenkaart en een survivaalkit nodig had om thuis te komen. Of misschien had ze het mis. Misschien had hij de ringen in een groter doosje gedaan om haar voor de mal te houden.

Maar nee. Bengelend aan een dun gouden kettinkje hingen twee ineengevlochten hartjes met een schitterende diamant in het midden. Het was een beeldschoon hangertje. Maar het was niet rond en ze kon het niet om haar vinger doen. Boos op zichzelf omdat ze op deze manier dacht, had ze met haar ogen geknipperd om de warme tranen terug te dringen. Voordat ze het wist was hij opgestaan van zijn stoel, stond hij achter haar en tilde hij haar lange blonde haar van haar schouders om haar het kettinkje om te doen. Hij kustte haar in de ronding van haar hals, blijkbaar

denkend dat de tranen in haar ogen tranen van geluk waren. Of hij had ze niet gezien. ‘Het staat je fantastisch,’ fluisterde hij in haar oor. Daarna was hij weer gaan zitten en had hij tiramisu besteld, die vijf minuten later werd gebracht, met een kaarsje erop en drie zingende Italianen in het kielzog van de ober. De violisten hadden lucht gekregen van het feestje, waren er ook bij komen staan en ze hadden met zijn allen *Lang zal ze leven* in het Italiaans gezongen. Ze wou dat ze thuis was gebleven.

Ze reden nu op de Long Island Expressway richting Queens en het was Michael nog steeds niet opgevallen hoe afwezig ze was. Het was zacht gaan regenen en de hemel lichtte af en toe op door een bliksemflits. In de zijspiegel zag Chloe de skyline van Manhattan steeds kleiner worden en verder wegzakken achter Lefrak City en Rego Park totdat hij bijna uit beeld verdween. Na twee jaar zou Michael toch moeten weten wat ze wilde, en dat was geen halskettinkje. Stomme hufter. Het advocatenexamen bracht al zoveel stress in haar leven, dat ze aan deze volkomen foute emotionele inschatting net zoveel behoefte had als aan een gat in haar hoofd.

Ze naderden haar afslag op de Clearview Expressway en ze besloot dat een gesprek over hun toekomst samen – of het gebrek daaraan – zou moeten wachten tot na haar examen. Het laatste waar ze op het ogenblik behoefte aan had, was de hartverscheurende pijn van een mislukte relatie. Ze kon maar één stressfactor tegelijk aan. Toch hoopte ze dat haar ijzige stilzwijgen tijdens de rit haar niet verraadde.

‘Het gaat niet alleen om het ongemak,’ vervolgde Michael schijnbaar stoïcijns. ‘Als ik naar de jury moet rennen elke keer dat ik zoiets stompzinnigs nodig heb als een geboortedatum of een sofi-nummer, wordt deze zaak straks begraven onder een berg sancties waarom ik zelf zal vragen.’

Hij draaide Northern Boulevard op en stopte voor een rood licht. Er waren op dit uur van de nacht geen andere auto’s op de weg. Ten slotte stopte hij met praten, herkende het geluid van de stilte en keek Chloe bezorgd aan. ‘Alles oké met je? Je hebt nauwelijks iets gezegd sinds we uit Carmine’s zijn weggegaan. Je bent toch niet nog steeds boos omdat ik te laat was, hè? Ik heb toch gezegd dat het me spijt.’ Hij klemde zijn beide handen om het met leer beklede stuur en zette zich schrap voor de ruzie die duidelijk waarneembaar in de lucht hing. Zijn stem klonk defensief en arrogant. ‘Je weet hoe het er op kantoor aan toe gaat. Ik kan niet zomaar weggaan; dat is uitgesloten. Het was doorslaggevend voor de zaak dat ik daar was.’

De stilte in de auto was bijna oorverdovend. Voordat ze zelfs maar kon antwoorden, veranderde hij zowel van toon als van gespreksonderwerp. Hij boog zich naar haar toe, stak zijn hand uit en ging met zijn vingertoppen over het hangertje dat in de holte van haar hals lag. 'Ik heb het speciaal laten maken. Vind je het mooi?' Zijn stem klonk nu sensueel en uitnodigend.

Nee, nee, nee. Daar trapte ze niet in. Vanavond niet. Ik weiger te antwoorden, edelachtbare, op grond van het feit dat ik mezelf daar mogelijk mee benadeel.

'Ik ben gewoon een beetje afwezig.' Ze raakte het hangertje aan en zei op vlakke toon: 'Het is prachtig.' Om de doolie dood niet dat ze zou toegeven dat ze van streek was omdat ze de ring niet had gekregen waarover ze al haar vrienden en de hele familie had verteld dat ze hem zou krijgen. Hij kon aanhoren wat ze zei en er een paar dagen over nadenken. Het licht sprong op groen en ze reden in stilte door.

'Ik weet al wat het is. Ik weet wat je denkt.' Hij slaakte een overdreven diepe zucht, leunde achterover in zijn stoel en gaf een harde klap op het stuur. 'Dit heeft allemaal te maken met je examen, hè? Jezus, Chloe, je hebt twee maanden lang elke avond zitten studeren en ik heb me heel begripvol getoond. Echt waar. Ik heb je maar één keer gevraagd om met me uit te gaan... één keer maar. Ik heb een ongelofelijk zware dag achter de rug en gedurende ons hele etentje heeft er een zekere spanning tussen ons gehangen. Ontspan je een beetje, wil je? Ik zou echt heel graag willen dat je dat deed.' Hij klonk geërgerd, alsof het hem tegenstond dat hij dit gesprek zelfs maar moest voeren, en ze had weer zin om hem aan te vliegen. 'Neem het aan van iemand die het heeft meegemaakt en maak je toch geen zorgen over dat examen. Je hoort bij de besten van je groep en je hebt een fantastische baan in het vooruitzicht. Je doet het prima!'

'Het spijt me dat mijn gezelschap tijdens het etentje je na je zware dag geen verlichting heeft kunnen brengen, Michael, echt waar,' zei ze, en het sarcasme droop er vanaf. 'Maar ik moet wel zeggen dat er volgens mij iets mis is met je geheugen. Want herinner je je niet meer dat we gisteravond samen zijn geweest? Ik kan niet zeggen dat ik jou heb verwaarloosd. Misschien mag ik je er ook aan herinneren dat ik ons feestje niet vanavond wilde vieren en dat ik dat tegen je heb gezegd, maar dat jij ervoor hebt gekozen daar geen aandacht aan te schenken. En nu we toch bezig zijn, kan ik eraan toevoegen dat ik in een beter

humeur zou zijn geweest als je niet twee uur te laat was gekomen.' Geweldig. Alsof het schuldgevoel en haar borrelende maag vanwege het dessert niet genoeg waren, had ze nu ook een kloppende pijn in haar hoofd. Ze masseerde haar slapen.

Hij minderde vaart voor haar appartementengebouw en zocht naar een parkeerplek.

'Laat me er hier maar uit,' zei ze bits.

Hij trapte op de rem, parkeerde dubbel voor het appartementengebouw en keek haar verbijsterd aan.

'Hè? Mag ik vanavond niet blijven slapen?' Hij klonk verbaasd en gekwetst. Mooi zo. Dan was ze in ieder geval niet de enige die zich gekwetst voelde.

'Ik ben gewoon moe, Michael, en dit gesprek... nou, het doet de sfeer geen goed. Integendeel. Bovendien heb ik vanavond mijn aerobics gemist dus denk ik dat ik morgenochtend voor school nog even ga.'

Er viel een stilte in de auto. Hij staarde uit het raampje aan zijn kant terwijl zij haar jasje en tas pakte. 'Hoor eens, Chloe, het spijt me echt van vanavond. Echt waar. Ik had er een bijzondere avond van willen maken en dat was het duidelijk niet. Daar bied ik je mijn excuses voor aan. En het spijt me dat je zo gespannen bent vanwege het advocatenexamen. Ik had niet zo tegen je mogen snauwen.' Zijn stem klonk oprecht en een stuk vriendelijker. Zijn tactiek van de 'gevoelige jongen' overviel haar enigszins.

Hij draaide zich naar haar toe en liet zijn vingertoppen langs de lijn van haar hals en over haar gezicht gaan. Hij streelde haar wang terwijl ze haar sleutels in haar tas zocht en geen acht probeerde te slaan op zijn aanrakingen. Hij ging met zijn hand door haar honingblonde haar, trok haar naar zich toe en bracht zijn mond vlak bij haar oor. 'Jij hebt geen aerobics nodig,' mompelde hij zacht. 'Je kunt je training op mij doen.'

Michael wond haar om zijn vinger. Dat was al zo sinds die dag in de kopieerkamer. En ze kon bijna nooit nee tegen hem zeggen. Chloe rook de zoete geur van zijn warme adem en voelde hoe zijn sterke handen naar haar onderrug schoven. In haar hoofd wist ze dat ze zich niet moest laten paaien door dit soort flauwekul, maar in haar hart... nou, dat was een heel ander verhaal. Ze hield van hem, om redenen die ze zelf belachelijk vond. Maar vanavond... nee, vanavond zou ze het niet laten gebeuren. Zelfs meegaande mensen hadden een grens. Ze deed

snel het portier open, stapte uit en haalde diep adem. Toen ze naar binnen boog, klonk haar stem onverschillig.

‘Het gaat vanavond niet door, Michael. Het aanbod is verleidelijk, maar het is al bijna één uur. Mary komt me om kwart voor negen ophalen en ik kan niet weer te laat komen.’ Ze gooide het portier dicht.

Hij zette de motor af en stapte aan de andere kant uit. ‘Oké, oké, ik heb het begrepen. Verdomme, wat een fijne avond is dit geworden,’ zei hij gelaten, en ook hij smeet zijn portier dicht. Ze keek hem aan, draaide zich om en liep door de tuin naar de ingang van het appartementengebouw.

‘Shit, shit, shit,’ mompelde Michael en hij rende haar achterna. Hij haalde haar in op het tuinpad en pakte haar hand vast. ‘Wacht. Wacht nou even. Goed, ik ben een ongevoelige klootzak. Ik geef het toe.’ Hij keek haar in de ogen, zocht naar een teken dat aangaf dat het veilig was om door te gaan. Haar blik was nog steeds behoedzaam maar toen ze niet wegliep, vatte hij dat op als een goed teken. ‘Zo, ik heb het gezegd. Ik ben een hork, onze avond was een ramp en het was allemaal mijn schuld. Kom op, alsjeblieft, vergeef me,’ fluisterde hij. ‘Laten we de avond niet op deze manier beëindigen.’ Hij legde zijn hand in haar nek en trok haar mond naar de zijne. Haar volle lippen smaakten zoet.

Na een tijdje deed ze een stap achteruit en legde haar vingertoppen op haar lippen. ‘Goed dan, ik vergeef je. Maar je blijft vanavond niet slapen.’ Haar stem klonk koel.

Ze wilde vannacht alleen zijn. Om na te denken. Want waar, afgezien van haar slaapkamer, ging dit hele gedoe eigenlijk naartoe? De straatlantaarns wierpen lange schaduwen op het tuinpad. De wind was toegenomen en de bomen en bosjes rondom hen ruisten en deinden. In de verte blafte een hond en klonk onweersgerommel.

Michael keek naar de lucht. ‘Volgens mij gaat het zo meteen gieten,’ zei hij afwezig terwijl hij haar hand in de zijne nam. Zwijgend liepen ze naar de ingang van het appartementengebouw. Op het stoepje glimlachte hij en zei hij luchtig: ‘Verdomme. En ik vond mezelf nog wel zo gevoelig. Dat zou toch moeten werken bij vrouwen. Een man die durft te huilen, durft te laten zien wat hij voelt.’ Hij lachte, hoopte duidelijk dat ze zijn lach zou beantwoorden. Toen streelde hij haar hand, kustte haar zacht op de wang en bewoog zijn mond in de richting van de hare. Ze had haar ogen dicht en haar volle lippen weken iets uiteen. ‘Je ziet er vanavond zo goed uit, dat ik misschien wel ga huilen als ik niet met je mee naar binnen mag.’ Je doet je best maar, dacht ze. Zijn han-

den gleden langzaam naar haar onderrug en over haar rok. Ze gaf geen krimp. ‘Weet je, het is nog niet te laat om van gedachten te veranderen,’ mompelde hij terwijl zijn vingers over haar heen gleden. ‘Ik kan de auto wegzetten.’

Zijn aanraking bracht een elektrische stroom in haar lichaam te weeg. Ten slotte maakte ze zich van hem los en deed de deur open. Verdomme, ze zou hem vanavond iets duidelijk maken en haar libido zou haar daar niet van weerhouden.

‘Welterusten, Michael. Ik spreek je morgen.’

Hij keek haar aan alsof ze hem een stomp in zijn maag had gegeven. Of op een lagere plek.

‘Hartelijk gefeliciteerd,’ zei hij zacht toen ze de hal in liep. Piepend viel de glazen deur dicht.

Langzaam en met zijn sleutels in de hand liep hij terug naar de auto. Verdomme, hij had er vanavond een flinke puinhoop van gemaakt. Hij had het echt verpest. Bij de auto keek hij toe terwijl Chloe het licht in de woonkamer aandeed en naar hem zwaaide om aan te geven dat binnen alles in orde was. Ze zag er nog steeds boos uit. Toen ging het gordijn van de woonkamer dicht en zag hij haar niet meer. Hij stapte in de BMW en reed naar de snelweg die hem terug zou voeren naar Manhattan, diep in gedachten over hoe hij het weer goed kon maken met haar. Misschien moest hij haar morgen bloemen sturen. Dat was een idee. Mooie, lange rode rozen met een kaartje eraan, met een excuus en IK HOU VAN JE. Daardoor zou hij weer in haar bed terechtkomen. Terwijl het onweer dichterbij kwam en de wind snel toenam, draaide hij de Clearview Expressway op en liet hij Bayside achter zich.

3

De clown deed de takken een stukje uit elkaar en keek met grote ogen toe toen ze haar mooie benen uit de BMW zwaaide. Ze waren lang en gebruind, waarschijnlijk in een of andere dure zonnestudio. Ze droeg een korte, strakke – o zo strakke – zwarte rok en een roze zijden topje waaronder haar volle, stevige borsten duidelijk zichtbaar waren. Het zwarte, bijpassende jasje hing over haar arm. Roze was haar favoriete

kleur – de zijne ook – en hij was blij dat ze vanavond die kleur had gekozen. Mmm, wat stond roze haar toch goed! Een glimlach verspreidde zich langzaam over zijn gezicht en hij begon te denken dat het van nacht... nou, dat het minder slecht zou gaan dan hij had vermoed. Het begon er zelfs veelbelovend uit te zien. Hij deed zijn hand over zijn mond om een opkomend gegrinnik te onderdrukken.

Haar lange blonde haar viel tot op haar onderrug en hij kon haar zoete, sensuele parfum ruiken. Hij herkende het parfum onmiddellijk als haar favoriete: Chanel No. 5. Zweetdruppels gleden langs zijn hals naar beneden en zijn rug en oksels waren drijfnat.

Ze bleef maar praten met dat enge, arrogante vriendje van haar. Ze zag er niet gelukkig uit. Bla, bla, bla... Wisten ze niet hoe laat het al was? Het was tijd om naar huis te gaan. Tijd om naar bed te gaan. Ongeduldig trommelde hij met zijn vingertoppen op zijn zwarte nylon tas. Zijn tas met attributen.

Ze gooide het portier aan haar kant dicht. Hij, op zijn beurt, stapte opeens ook uit de auto en gooide zijn portier dicht. Verderop in de straat begon een hond te blaffen. Even voelde de clown zijn knieën trillen. Als er nu eens een nieuwsgierige buur wakker was geworden?

Maar de burens liepen rustig door en het enge vriendje rende haar achterna over het tuinpad. Hij pakte haar hand vast en ze zeiden dingen tegen elkaar die hij niet kon verstaan. Toen kuste hij haar vol op de lippen. Hand in hand liepen ze naar de ingang van het appartementengebouw. Haar hoge hakken maakten een tikkend geluid op het betonnen tuinpad en ze liep zo dicht langs hem heen, dat hij bijna haar enkel had kunnen aanraken. Opnieuw begon hij in paniek te raken. Het vriendje ging toch niet mee naar binnen? Dat zou alles verpesten. Die engerd had gisteren zijn lol met haar gehad... vannacht was het zijn beurt.

Op het stoepje voor de ingang kuste hij haar weer, maar daarna liep ze alleen de hal van het appartementengebouw in. Dus vanavond hebben we geen geluk, hè, engerd? De clown grinnikte zachtjes.

De engerd draaide zich om en liep langzaam, met gebogen hoofd en rinkelend met zijn sleutels terug naar zijn auto. Als een braaf vriendje bleef hij wachten totdat het licht in het appartement aanging en hij haar zag zwaaien achter het raam in de woonkamer. Toen pas reed hij weg, de nacht in.

De clown glimlachte. Schattig hoor! De sukkel brengt haar naar de voordeur en geeft haar een nachtkus. Welterusten, lieveling! En ver-

volgens blijft hij wachten totdat hij weet dat alles in orde is en er geen boze mannen in huis zijn. Wat een lulhannes!

Na vijf minuten ging het licht in de slaapkamer aan. Het viel door het raam naar buiten, dus hij trok zich verder terug in het groen. Bovendien kwam de airconditioner ratelend tot leven en voelde hij het condenswater door het groen op zijn hoofd druipen. Hij zag haar schaduw door de tuin bewegen toen ze de slaapkamer door liep, maar toen deed ze de jaloezieën dicht en viel het licht grotendeels weg.

Nadat alle lichten waren uitgedaan, bleef hij twintig minuten lang doodstil zitten. Het onweer rommelde, harder deze keer. Het was gaan regenen. Zachtjes nog, maar hij wist dat het straks erger zou worden. De wind was al flink toegenomen en de bosjes zwaaiden heen en weer in een vreemde dans in het gele licht van de straatlantaarn. De storm was in aantocht. Ze was net op tijd binnen.

Hij pakte zijn tas met attributen en sloop om de hoek van het appartementengebouw totdat hij recht onder het raam met de kapotte knip van de woonkamer stond. Toen, om precies twee minuten over halft wee in de ochtend, trok de clown zijn masker weer over zijn gezicht. Hij ging rechtop staan, sloeg het vuil van zijn spijkerbroek – die nu heel strak zat – schoof zonder geluid te maken het raam omhoog en liet zich vanuit de regen naar binnen glijden.